

Den vandrette og den lodrette akse.

En tilgang til tilværelsen, som måske kan gøre det lettere at blive bevidst om forskellige aspekter af livet, er ved at se på den vandrette og den lodrette akse. Det er vigtigt at huske på, at modeller i sig selv altid er en begrænset beskrivelse af livet (det er netop det, som indlægget bl.a. handler om) så tag det kun som en inspiration.

Jorden er flad. Naturligvis er jorden rund, men prøv at se ud af vinduet, så vil du se, at den også er flad. Måske er der en bakke i nærheden af dig, men når du ser ud, så er den grundlæggende flad, og vi falder ikke, når vi går, selvom den er rund. I den vandrette akse lever vi i den flade virkelighed: vi gør dagligdags ting, vi gør noget nu med det formål, at det senere skal give et resultat. En del af det at leve på jorden er at være en del af den flade virkelighed.

Jorden er rund og vi er del af et stort univers. Og på samme måde som at jorden er rund, så er livet også rundt: der er noget ud over fødsel og død, som det ikke er muligt at opleve med den flade virkeligheds perspektiv. Det er livet, som vi kun kan få kontakt til ved at åbne op til den lodrette akse. Vi falder ikke ud over kanten, hvis vi bevæger os mod jordens ende, som nogle troede i "gamle dage". På samme måde falder vi ikke ud af livet, hvis vi bevæger os ud over den snævre fødsels-død tilgang til vores tilværelse.

Set fra den flade virkelighed ser det ud som om, at solen står op og går ned hver dag.

Set fra den runde virkelighed bevæger jorden sig rundt om solen.

I den vandrette akse er vi i tidens sfære: der er en fortid, en nutid og en fremtid.

I den lodrette akse er vi udenfor tid. Der er kun dette nu, og det er man i, når man er i den lodrette akse. I samme øjeblik man tænker på nuet, så er det den vandrette aksens perspektiv. Ikke fordi der er noget galt med det, det er f.eks. smart, når man skal forholde sig til den praktiske tid, men det er bare karakteristisk, at man "glemmer tiden" i den lodrette akse, fordi der er åbnet op for evigheden. Og evigheden betyder ikke evigt tid på tidsaksen, nej evigheden betyder at være udenfor tid.

I den vandrette akse har vi fokus på det, vi når.

I den lodrette akse er det oplevelsen af det, som når os.

Den vandrette akse er primært gøren.

Den lodrette akse er primært væren.

I den vandrette akse er det altså primært det, som vi yder og giver, der er i fokus, mens det i den lodrette akse, er det som vi modtager. Det forklarer også, hvorfor mange bliver mere og mere udbrændte, selvom vi på mange måder behøver at lave mindre og mindre. Men hvis vi primært er i den vandrette akse, så vil vi føle, at vi skal give mere og mere, og at det aldrig stopper. Vi kan også godt modtage på det vandrette plan, men der vil altid være en eller anden form for given forbundet med det; en pris man skal betale: i form af at man bytter og udveksler fysisk eller psykologisk.

I den lodrette akse er der hengivenhed, det at give sig hen til livet og tage imod det, som det nu engang er. Det kan beskrives som tillid, men det er ikke tillid som, at jeg giver mig hen til livet, fordi det giver mig noget godt – det er en tankeform fra det vandrette plan: hvad får jeg ud af det – men en tillid som er helt naturlig: hvorfor skal jeg have tillid til livet? Fordi det er. Der kan man modtage, uden at der er nogen som helst pris forbundet med det. Man skal give slip på sit ego, men det er ikke en pris, man betaler (selvom det føles sådan undervejs), men en gave man får.

Den vandrette akse er ting og form. Ting er noget, som vi kan røre ved: borde, huse, biler, bøger, træer, mennesker, kroppe osv. Men ting er også mere end det: ting er alt det, som fylder, både udenfor men også indeni os. Alt det som har fået en form: dvs. også tanker, idealer, mål, planer osv. Stadigvæk er der intet galt med ting, spørgsmålet er, om der er for mange ting i ens liv.

Den lodrette akse er det formløse, ingen-ting, rummet. Vi har så meget fokus på ting. Se dig omkring det sted, hvor du opholder dig; hvad ser du? Oftest vil vi se en masse ting, men vi glemmer det åbenlyse, som vi straks ville savne, hvis det ikke var der: rum. Hvis der ikke var rum, så ville vi drukne i ting, vi ville ikke kunne trække vejret. Sådan (over)lever vi i realiteten ofte, om ikke andet så i store dele af vores hverdag.

En måde at forklare forskellen mellem form og det formløse, er ved at se på meditation. Mange vil nok tænke, at meditation hører til i den lodrette akse, men det hører efter min mening til i den vandrette akse, mens det at være mediterende hører til i den lodrette akse. En meditation er altså en form, en form som er velegnet til at hjælpe én ind i det formløse, men hvis vi ikke bevæger os ud over formen, så kommer vi aldrig til det formløse. Hvis man f.eks. ønsker at gå til meditation en aften, og derfor bliver stresset, pga. alle de ting, man vil nå inden, så har man fyldt dagen med ting for at nå hen til måske en time, hvor man kan være i ingen-ting. Hvis man altså er heldig, for ofte vil tingene følge med ind i meditationen. Men nogle gange kan man komme ud over formen og ind i den mediterende, formløse tilstand. Kunsten består så i at indse, at formen hjalp én ind i det formløse, men den er ikke nødvendig. Man kan til hver en tid være i det formløse, også i løbet af ens

arbejdsdag. Det formløse er ikke noget, som man skal hen til, det er der hele tiden.

Ting har en fødsel og en død. Ved at forstå tings natur på et dybt plan er det lettere at være med det. En form bliver skabt (født, produceret, osv.) og den vil også dø igen. Den er aldrig evig. Når vi har købt en bil, så ligger det i tings natur, at der vil komme en ridse i bilen, bilen skal repareres mm. Det samme med tankeformer, idealer osv., de ændrer sig også løbende (dør og bliver måske født i en ny form). F.eks. blandt politikere er det populært at sige, at man mener det samme nu, som man mente for 20 år siden. Det kan hurtigt blive en rigid livsform. Naturligvis er det godt, at man ikke ændrer mening efter godt befindende, men at ændre opfattelse efter hvad livet (det formløse) lærer os er helt naturligt. Fødsel og død er en helt naturlig del af den vandrette akse.

At være i kroppen, som vi mennesker er, er at være i en form. Vi bliver inkarneret (=kommer ind i kødet). Når nogle religioner taler om længslen efter at stoppe inkarnations cyklussen, så bliver det oftest fortolket som længslen efter at komme væk fra det lidelsesfulde jordiske liv. At blive så ophøjet at man undgår at skulle inkarnere igen. Men måske skal det ses i et større perspektiv: det handler ikke om at undgå at være i en menneske krop, det handler om at være i livet uden at være bundet af en form. Hver gang vi forsvinder væk fra nuet og bliver bundet til en ting, en form, hvad enten det nu er materialistiske ting, eller det er tankeformer eller idealer (og det kan jo være alle idealer, f.eks. også idealet om at man skal meditere 2 timer hver dag), så bliver vi fanget af ting, i stedet for at vi kan bruge og nyde dem. Ønsket om at stoppe inkarnations cyklussen handler altså om at stoppe med at springe fra form til form. At komme ud over følelsen af at være tvunget ind i en form, frem for at vælge en form. Eller at kunne vælge ikke at være i (tanke)former i perioder.

Modsætningen til livet er ikke døden. Der er ikke nogen modsætning til livet. Livet er altid. Hvis du forestiller dig en tidsakse med et lille mærke, hvor du er blevet født ind i formen (kroppen), og et lille mærke hvor du dør ud af formen, så er livet det hele; livet er ikke kun hele den uendelige lange streg af tid på den vandrette akse, livet er også den lodrette akse. Og alt det andet. Alt det uden for akserne. Den tredje dimension og alle de andre dimensioner. Som tidligere nævnt: livet er ikke fladt, det er rundt. Så lidt fylder vores tid i den nuværende form. Det gør den ikke ligegyldig, absolut ikke. Det gør heller ikke kroppen ligegyldig, slet, slet ikke. Kroppen er en fantastisk form, hvorigennem universet og evigheden taler til os i hvert et øjeblik. Ved at give os hen til kroppen lader vi den være porten til noget større. Ved at tage vare på kroppens sundhed, lader vi universet komme ned på jorden ved at tage udgangspunkt i vores eget lille univers og lade det være vores guide i livet. Og til livet.

I nedenstående skriver jeg lidt om det feminine og det maskuline. Det er altid et minifelt at bevæge sig ind i at tale om det, fordi det oftest bliver oversat med det kvindelige og det mandlige. I min tilgang er det sådan, at alle mennesker har det feminine og det maskuline i sig. Det kan være forskelligt, hvordan det er vægtet. Og man er ikke mere eller mindre mand eller kvinde af at have mere eller mindre af det ene eller det andet i sig. Men mænd har generelt lettere tilgang til det maskuline på det instinktive plan, og kvinder har tilsvarende lettere tilgang til det feminine.

Den feminine udfordring er at føde. At bringe ting ned i form på den vandrette akse. Det ses også i Venus tegnet ♀. Cirklen (centrum) er "oppe i luften" og skal lære at have et anker nedad på jorden i den lodrette akse. Det er lettere for den feminine energi at være gravid, end det er at føde. Det er lettere at have en idé eller en vision. At være flydende og åben, men også upræcis og tåget. At bringe den ned på jorden kan give skuffelser, for den kan jo ikke umiddelbart være så smuk i jordisk form, som den er i den himmelske, formløse tilstand. Til gengæld er det ikke så stor en udfordring for det feminine at dø. At give slip på formen er lettere.

En feminin energi, som er modnet, er en energi, som er gået gennem fødselsriget. Det er en energi, som kan indeholde evigheden (lodrette akse) og samtidigt agere her på jorden (vandrette akse). En energi som kan skelne mellem det formløse, evige univers og det formløse, timelige jordiske plan. Derfor bliver den heller ikke skuffet, når formen bliver født, fordi den kan skelne mellem det indre, uendelige plan og det ydre, begrænsede plan. Og den ved, at kærlighed til formen også er kærlighed til det formløse.

Som sagt har kvinder lettere tilgang til det feminine, og det ses f.eks. ved, at kvinder menstruerer, og dermed giver slip på noget af sig selv. Der er noget i dem, som dør. Det kan medføre en vis fysisk smerte, og smerte er ikke noget, som kvinder skal lære at kende.

Det er også kun kvinder, som kan give brystmælk, og de er derfor en uundværlig del af babyers primære pleje. Derfor er kvinder nødt til at kunne give slip på deres eget behov/form/ego, hvis babyen har et behov for mad. Kvinder er nødt til at lade deres form dø for at tjene et større formål.

Kvinder er ofte også mere fleksible i kroppen end mænd. Deres form har ofte lettere ved at give efter.

At den feminine udfordring viser sig som fødslen, ses også ved at mange kvinder interesserer sig naturligt for det spirituelle. Men der er færre kvinder, som underviser eller holder foredrag herom. Tit er det en sal fyldt næsten udelukkende med kvinder, som lytter til en mandlig foredragsholder. Heldigvis sker der dog en stor udvikling, hvor flere og flere mennesker afbalancerer det feminine og det maskuline i sig selv, og det ses blandt andet ved, at der er flere og flere kvinder, som holder foredrag og føder det spirituelle ud i en form. Og der er flere og flere mænd, som lytter. Og vover risikoen at dø...

Fordi angsten for at møde vores allerstørste udfordring er så stor, så vil vi ofte forsøge at krybe udenom. Måden, som det feminine kryber udenom på, er ved at postulere at have født en form ned på jorden, men i virkeligheden er blevet hængende oppe i luften som luftkasteller: Illusioner, misbrug, konspirationer, sladder osv. er for mig at se feminine "fødsler", som ikke er reelle. Et eksempel kan være, når man forbinder 21. december 2012 fænomenet med fysisk død og undergang eller større omvæltninger på jorden, som vil ske på netop den dag. Dermed forveksler man for mig at se den formløse verden med formernes verden. Og skygger for at der sker store åbninger i vores verden, hvor krise og meget andet laver sprækker i vores hverdags former og giver os mulighed for dø for at blive født ind i en ny, mere hensigtsmæssig form. Hvilket 21.12.2012 er et symbol på.

Den maskuline udfordring er at dø. At dø og komme ud over den vandrette akse, ud over formen. Det ligger også i Mars tegnet ♂. Cirklen er "nede på jorden", men retningen peger opad mod det uendelige. (I virkeligheden ligger det uendelige naturligvis ikke kun opad. Det uendelige er over alt. Men med vores begrænsede forklarings muligheder, så giver det mening at tale om det uendelige, som noget der ligger i himlen, for når vi ser himlen, så ser vi noget, som ikke har grænser, og som virker uendeligt stort og formløst. Når vi ser jorden, så ser vi noget, som har grænser og er fyldt med ting. Derfor forbinder vi det uendelige og himlen i religiøs forstand med noget, som ligger opad.) Den maskuline udfordring er altså at dø ud af formen og lære at turde give sig hen til noget, som er større end sig selv. Det er lettere for den maskuline energi at forholde sig til det konkrete end at give sig hen til noget, som ikke har form. "Jeg tror på det, som jeg kan se", er en typisk maskulin tilgang. Ellers kan man jo miste jordforbindelsen og give sig hen til illusioner. For at lære døden at kende er mange traditionelle indvielser for mænd forbundet med en vis form for smerte. Og der er mange mænd (drengene) "som leger med døden".

En maskulin energi, som er modnet, er en energi, som er gået igennem dødsriget og kan se livet i et større perspektiv, og som samtidig kan være konkret og handlekraftig. Angst og meningsløshed kan ofte være følgesvende på vejen, når det maskuline slipper den kendte form og begiver sig ud i det, som er større end sig selv.

En ureel måde, at give sig hen til noget større, er ved kun at have fokus på at lade det kendte, jordiske vokse. Den maskuline energi tenderer mod at lade højtalerne, bilen, jobbet, firmaet, egoet vokse i et ubevidst stræben efter at komme i kontakt med noget større. Hvad den maskuline energi skal lære er, at den største ambition, man kan have, er ikke at have nogen ambitioner. Fordi man giver sig hen til en "ambition", som er større end ens egen.

For mig at se er formålet med vores liv på jorden ikke, at vi kun skal være på den lodrette eller den vandrette akse. Formålet er, at vi skal udvikle os hen

mod at være der, hvor den vandrette og den lodrette akse mødes. At vi skal være i centrum, hvor vi både er og gør. Er i en formløs tilstand mens vi agerer i formenes verden. Balancerer det feminine og det maskuline i os, ikke sådan at kvinder og mænd bliver ens - det kan vi ikke blive, for vi er født i forskellige forme - men således at vi med udgangspunkt i vores forme/køn/personlighed bygger ovenpå og modnes ved at møde vores største udfordring. Så det maskuline kan bringe deres fortrin (f.eks. struktur, realisme, konkrete tilgang, handlekraft) med ind i deres højere formål, nemlig at udforske universet. Og det feminine kan bringe deres fortrin(f.eks. åbenhed, fantasi, modtagelighed, omsorg) ind i deres højere formål, nemlig at give kærlighed til det nære. Derfor er korset (den vandrette og lodrette akse), som det viser sig i alles dets forskellige former i religiøse sammenhænge, så kraftfyldt og dybt et symbol. Et symbol på en mening udover vores umiddelbare fatteevne og form.